

hvor der er Anledning dertil, og at Bøder i saadanne Tilfælde ikke ere tilstrækkelige, kan man ogsaa godt tage imod den Bestemmelse, at der blandt Straffene for slige Misligheder findes Bøder. — Jeg vil endnu kun tilføie, at det, efter hvad der er blevet sagt her, synes mig at være indlysende, at denne Lov ikke er noget modent Product; den er, saaledes som udtalt af en æret Taler, et Slags første Forsøg, og jeg mener derfor, at der, for at Sagen kan fremmes hurtigst muligt og paa en heldig Maade, er al Anledning for Folkethinget til at tage den i sin Haand og i et Udvalg gjenngaae samtlige Bestemmelser. Det kan gjerne være, at man berøved vil finde Anledning til blot at fastsætte de Bestemmelser, Regjeringen fra Først af har foreslaaet, men i ethvert Tilfælde troer jeg, at det er bedre, at vi, om saa skal være, vente et Aar, eller rettere sagt $\frac{1}{2}$ Aar endnu, med at give det Slags Bestemmelser, end at komme ind paa en urigtig Vej ved det første Skridt, man gjør i den Retning. — Det var kun dette Par Bemærkninger, jeg vilde gjøre, idet jeg allerede har hørt saamange Udsættelser paa Lovforslaget, at denne min sidste Udtalelse deri vil kunne finde fuldstændig Begrundelse.

Justitsministeren: Det forekommer mig, at Totalindtrykket af de stedbundne Forhandlinger er det, at ogsaa dette Thing erkjender det for et hensigtsmæssigt Skridt af Regjeringen, at den har forelagt dette Lovforslag. Jeg har det Haab, at Thingets ærede Medlemmer, i det Mindste Fleertallet, vil komme til den Erkjendelse, at det er et Lovforslag, som man maa gaae snart maatte komme ud, og forsaavidt det altsaa skalde være Thinget muligt at vedtage det usorandret, eller i det Mindste med meget saa Forandringer, troer jeg, at dette vilde være det Heldigste. Thingets ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, at saaledes som Forslaget blev indbragt i det andet Thing fra Regjeringens Side, lod det den Befordring af Udvandrere, som besørages ved directe Skibsfart herfra, være ganske uberørt, og Grunden til, at jeg ikke ansaae det for nødvendigt og ikke engang hensigtsmæssigt nu at lovgive om dette Punkt, var

den, at der kun har været et eneste Exempel paa en directe Udvandrerexpedition herfra, ganske vist et Exempel, som ikke var meget tillokkende. Jeg maa takke det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Valgkreds (Vilde) for den Oplysning og Berigtigelse, han gav med Hensyn til Spørgsmaalet om den Medvirkning, Regjeringen har havt ved denne Expedition. Den Maade, hvorpaa den ærede Folkethingsmand fremstillede Forholdet, var, saavidt jeg veed, fuldstændig correct; det var efter Ansøgning fra vedkommende Expeditions Bestyrelse, at Regjeringen — det var Indenrigsministeren, der afgjorde denne Sag — satte en Mand til dansk Regjeringscommissair for paa Overfarten at paasee de danske Udvandrerens Løve. Den eneste Incorrecetheed, hvori det ærede Medlem gjorde sig skyldig, var Navnet paa den Mand, der var Regjeringscommissair; det var ikke Ritmester Sommer, som forøvrigt var med, og som har sin store Fortjeneste i det Hele taget af denne Sag, især ved at have vaakt Opmærksomheden for det Bedrageri, som de danske Udvandrere vare Gjenstand for fra Agenternes Side, men det var ikke ham, der var Regjeringscommissair, det var Capitainlieutenant Krieger. Jeg troer, at den ærede Folkethingsmand havde fuldkommen Ret, naar han sagde, at det, som denne Mand havde at varetage, blev tilfredsstillende udført, og at det viste sig, at det ikke var uden Nytte, at han var med. Grunden, hvorfor jeg altsaa ikke i denne Lov ansaae det rigtigt at foreslaae Bestemmelser angaaende directe Befordring af Udvandrere, var, som sagt, den, at der kun havde været et eneste Exempel herpaa. Jeg meente, at man maatte holde sig til, hvad der var nødvendigt, og ikke give en Lov, som maatte ikke få nogen praktisk Betydning. Men, mine Herrer, da man saa i det andet Thing fremhævede, at det dog var muligt, at Udvandreskibe, som bleve fortrængte fra deres tidligere Vinter, kunde finde sig foranlebigede til at prøve Farten her fra Danmark — det vilde ganske vist i saa Tilfælde være de daarligste Skibe, som paa en saadan Maade bleve trængte ud af deres tidligere Fart — og da man tillige gjorde opmærksom paa, at det turde være muligt, at danske Skibsejere kunde finde sig